

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

‘Η GISMONDA TOY SARDOU καὶ ἡ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ τοῦ Κλ. Ραγκαβῆ.

Ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ ἐπιφανὴς γαλλικὸς δραματικὸς Victorien Sardou μέγαν κατήγαγε θρίαμβον διὰ τῆς *Madame Sans-Gêne* ἐν τῷ Vaudeville, οὕτω καὶ ἄρτι διὰ τῆς *Gismonda* ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀναγεννήσεως ἐν Παρισίοις. Τὸ τελικὸν α, ὡς παρετήρησέ τις τῶν κριτικῶν, καὶ αὖθις εὖνουν τῷ ἐνδόξῳ τῆς *Patrie* ποιητῇ ἐδείχθη, τοῖς θριάμβοις δὲ τῶν *Dora*, *Fédora*, *Théodora*, *Tosca* προσετέθη καὶ ὁ τῆς *Gismonda*. Ἀλλ’ ὅσων κἂν ἀξιῶται θριάμβων ὁ τῆς Σάργας Bernhardt δεξιὸς συνεργάτης, οὐδαμῶς δύναται νὰ προβάλῃ αἰωνόβιον *Dame aux Camélias*, ἢ *Demi Monde*, ἀριστοῦργημα φιλολογικὸν οἷα ἡ *Etrangère* καὶ ἀρχαιοπρεπὲς δράμα ὡς τὴν *Denise* τοῦ λέοντος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ. Ἄν ὁ τῆς ἀθανάτου *Adrienne Lecouvreur* συγγραφεὺς Scribe τὴν τέχνην ὑπὲρ τῆς τέχνης ἐν νῷ εἶχεν, ὁ Sardou τὴν τέχνην ὑπὲρ τῆς ἐξόχου καλλιτέχνιδος Σάργας ὀρίζει, τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ πλὴν τοῦ ἀριστοουργήματος αὐτοῦ, τῆς *Patrie*, κέκτνται θαυμασίους καλλιτεχνικοὺς διαλόγους, συντελοῦσι εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν πλαστικῶν στάσεων, τῶν ποικίλων τόνων τῆς χρυσοῦς φωνῆς καὶ τῶν γλυκῶν ὀφθαλμῶν τῆς μεγάλης τραγωδοῦ καὶ μεταβάλλονται οὕτως εἰς θεαματικά ἔργα *pièces à spectacle* στεροῦνται ὅμως σκοποῦ. Τὸ θεᾶτρον τοῦ Sardou ἐν γένει παρίσταται λαμπρόν, ἀλλ’ οὐχὶ σκόπιμον ὡς τὸ τοῦ Δουμᾶ. Ἀμφότεροι εἶνε καλλιτέχναι, ἀλλ’ ὁ δεῦτερος ἀνέρχεται εἰς ὕψος.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν βᾶσιν εἶνε συντεταγμένη καὶ ἡ *Gismonda*, ἥτις πρότερον μὲν ἐκλήθη, ὡς ἐν προτέροις ἐπιθεωρήσεσιν εἶπομεν Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν (*Duchesse d’Athènes*) μετὰ δὲ τὴν διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων τῶν Παρισίων γενομένην παρατήρησιν ὑπὸ τοῦ κ. Κλέονος Ραγκαβῆ, μετωνομάσθη διὰ τοῦ κυρίου ὀνόματος τῆς δουκίσσης. Τὸν θρίαμβον τοῦ νέου ἔργου τοῦ Sardou ἐξήγγειλον τῇ ἐπιούσῃ τῆς πρώτης αὐτοῦ διδασκαλίας πᾶσαι αἱ παρισίαι ἑφημερίδες, ἀλλ’ ἡ κριτικὴ, καίπερ ἀνομολογήσασα αὐτόν, ἐχαράκτηρισε τὸ ἔργον ὡς θεαματικὸν κυρίως, ὁ δὲ Sarcey ὑπέδειξεν ὅτι θεωρεῖ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ ὑπερβολικὴν πως.

Ἡ ὑπόθεσις, ὡς εἶπομεν, ἐν ταῖς προτέροις ἡμῶν ἐπιθεωρήσεσιν συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς φραγκοκρατίας ἐν Ἑλλάδι. Ἡ Γισμόνδα ἦτο δουκίσσα τῶν Ἀθηνῶν, χήρα τοῦ τελευταίου δουκὸς Acciajuoli καὶ κηδεμὼν τοῦ πενταετοῦς ἢ ἑξαετοῦς υἱοῦ αὐτῆς Francesco. Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν. Πρὸς τὴν χήρα ἀποβλέπουσι τέσσαρες μεγιστάνες, ὠρίσθησαν δὲ τέσσαρες, διότι, καθὰ παρατηρεῖ ὁ Lemaître, ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων, πρόκειται νὰ δειχθῶσι τέσσαρες ὡραῖαι ἐνδυμασίαι. Τοῖς τέσσαρσι δὲ τούτοις μνηστῆρσι προστίθεται καὶ πέμπτος, ὀνόματι Ζαχαρίας Φράγκος, ὅστις ἔχει καὶ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ δουκάτου ὡς ἀδελφὸς τοῦ τελευταίου δουκὸς, ἐπομένως ὢν μνηστὴρ τῆς δουκίσσης καὶ ἅμα καὶ τοῦ δουκάτου, πρὸς αὐτὸν δὲ ἐκλίνει καὶ

ἡ καρδία τῆς Γισμόνδης, ἥτις θὰ ὑπανδρευέτο αὐτὸν εἰμὴ ὑπῆρχον λόγοι ἀποκρούοντες τοῦτο. Ὁ Ζαχαρίας οὕτως χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐπεζητεῖ τὸν ἀλεθρον τοῦ διαδόχου τῆς δουκίσσης, τοῦ μικροῦ Φραγκίσκου. Τούτου ἔνεκα συνεννοεῖται μετὰ τινος πιστοῦ αὐτῷ θεράποντος, ὀνόματι Γρηγορᾶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ δὲ τῆς δουκίσσης διατελοῦντος καὶ ἔχοντος τὴν φύλαξιν τοῦ παιδός, ὅπως ἐξολοθρεύσῃ αὐτόν. Ὁ ἄπιστος θεράπων ἡμέραν τινὰ καθ’ ἣν τὸ παιδίον ἐθεᾶτο τίγριν, δωρηθεῖσαν τῇ δουκίσσῃ καὶ ἐγκλεισθεῖσαν ἐν λάκκῳ, ἀφῆκεν αὐτὸ νὰ πέσῃ ἐν τῷ λάκκῳ. Ἡ Γισμόνδα, ἰδοῦσα τὴν πτώσιν τοῦ παιδός ἐν τῷ λάκκῳ, ποιεῖται τὸν ἐξῆς ὄρκον. «Ὁμνύω εἰς τὸν θεὸν ὅτι ἐγὼ τε καὶ τὸ δουκάτον μου θ’ ἀνῆκωμεν ἐκείνῳ, ὅστις θὰ σώσῃ τὸν υἱόν μου». Οὐδεὶς τῶν τεσσάρων περὶ αὐτὴν μνηστῆρων κινεῖται. Τὸ παιδίον δὲ σφίγγεται τῇ παρεμβάσει ἱερακοτρόφου τινὸς ὀνόματι Ἀλμερίου, νόθου υἱοῦ βενετοῦ τινος καὶ ἀθηναίας ὑπηρετρίας, ἀλλὰ καὶ γενναίου ἄμα ἀνδρός. Ἡ Γισμόνδα ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τοῦτον, λησμονοῦσα δὲ τὸν ὄρκον αὐτῆς λέγει αὐτῷ: «Θὰ σὲ πληρώσω πλούτου καὶ τιμῶν». Ἐκεῖνος ἀποκρίνεται: «ἢ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ζητῶ, εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθητε». Ὁ δὲ παριστάμενος ἐπίσκοπος Σώφρων ἐπιπροστίθηναι: «Κυρία, εἶνε λυπηρὸν τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐπιδέχεται ἀντίρρῃσιν ὠρκίσθητε». Ἡ πρώτητη πρᾶξις λήγει καὶ ἡ αὐλαία καταπίπτει.

Κατὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν ἡ Γισμόνδα, ἥτις οὐδόλως ἐνόει νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Ἀλμέριον, ἐρῶσα μάλιστα τοῦ Ζαχαρίου, εὐρίσκειται ἐν μοναστηρίῳ ἀναμένουσα τὴν ἀποφασιν τοῦ πάπα, πρὸς ὃν ἀπετάθη ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τοῦ ὄρκου. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι καὶ ὁ Ἀλμέριος μανιωδῶς ἐρῶν τῆς Γισμόνδης οὐδόλως ἐνόει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὁ ἐπίσκοπος Σώφρων κομίζει τῇ Γισμόνδῃ τὴν τοῦ πάπα ἀπάντησιν, ἥτις εἶνε ἀρνητικὴ. Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν ἐπίσκοπον ὑπῆρξε διὰ τὴν Σάργαν μέγας θρίαμβος, ἀλλ’ ἅμα καὶ τοῦ λέγειν (*diction*), ἐφ’ ᾧ καὶ ὁ Sarcey ἀπευθυνόμενος ταῖς μαθητρίαις τοῦ Ὁδείου λέγει αὐταῖς: «Υπάγετε ν’ ἀκούσῃτε τοῦτο, νεαραὶ μαθήτριάι τοῦ Ὁδείου. Τὸ μάθημα τοῦτο ἀξίζει ὅλα τὰ μαθήματα τῶν καθηγητῶν ἡμῶν».

Ἀλλὰ τὰ βάσανα τῆς Γισμόνδης ἐντείνονται. Ὁ Ἀλμέριος, ὁ Ruy-Blas ὁ ἔχων ψυχὴν *don Sanche*, καθὰ χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ Lemaître, αἶρει νίκην σὺν τοῖς φίλοις αὐτοῦ κατὰ τῶν καταλάνων, οἵτινες ἐπῆλθον κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ζητωκραυγοῦντος ὑπὲρ αὐτοῦ πλήθους τῶν Ἀθηναίων μεταβαίνει εἰς τὸ μοναστήριον ἐνθα ἦν ἡ Γισμόνδα. Ἀπομακρύνας δὲ τὸ πλῆθος, εἰσέρχεται μόνος εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ὑπενθυμίζει τῇ Γισμόνδῃ τὸν ἑαυτῆς ὄρκον. Τότε οἱ περὶ αὐτὴν τέσσαρες μνηστῆρες καὶ ὁ Ζαχαρίας πειρῶνται νὰ φονεύσωσιν αὐτόν, ἀλλ’ ἡ Γισμόνδα ἀναλογισθεῖσα ὅτι ὁ ἀνὴρ ἔσωσε τὸ τέκνον αὐτῆς καὶ ἡλευθέρωσε τὴν χώραν αὐτῆς τῶν ἐπιδρομῶν ἀναχαίττει αὐτοὺς καὶ διατάσσει τὴν φυλάκισιν τοῦ Ἀλμερίου. Καθ’ ἣν δὲ στιγμήν ἀπάγουσιν αὐτόν, αὐτὴ ἀνακράζει: «Εἶνε ἀνὴρ!» καὶ ἴσταται τρέμουσα. Καταπετάννυται ἡ αὐλαία.

Κατὰ τὴν τρίτην πρᾶξιν μετὰ τινὰς σκηνὰς ἀνευ

μεγάλου ενδιαφέροντος, ἡ Γισμόνδα, ἥτις καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, ἀποφασίζει ὅπως αὐτὴ αὐτὴ πείσῃ τὸν Ἀλμέριον ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τοῦ ὄρκου, ἐφ' ᾧ καὶ φέρει αὐτὸν ἐνώπιον αὐτῆς. Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶνε ἡ κυριωτάτη τοῦ ἔργου καὶ ἡ λαμπροτάτη, ὡς διεξήχθη μάλιστα ὑπὸ τῆς ἐξόχου Σάρρας. Αἰ αὐτὴν καὶ μόνην τὴν σκηνὴν κατὰ τὸν Sarcey ἐγράφη τὸ ἔργον. Ἡ Γισμόνδα, ἐλθόντος τοῦ Ἀλμερίου ἀποστρίφεται πρὸς αὐτὸν ἠδέως καὶ λέγει: «Εἶσαι καλός, εἶσαι γενναῖος, καὶ σοὶ ὀφείλω μεγίστας ὑποχρεώσεις. Θὰ προσθέσω εἰς τὴν κομπετίαν σου τῆς Σούλης καὶ ἄλλας γαίας, καὶ ἄλλους πύργους, καὶ θὰ σὲ νυμφεύσω μετὰ τῆς ὡραιότερας ἐκ τῶν δεσποινίδων μου τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία εἶνε πλουσία καὶ ἡ ὁποία σὲ νοστιμεύεται. Ἀπέναντι αὐτῶν θὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τοῦ ὄρκου μου». Ἐκεῖνος ὅμως ἐξηγριωμένος ἀνακράζει: «Ὁχι». Τότε ἐκείνη χλευάζει αὐτὸν οὕτως: «Ἄ! ἄθλιε! ἔχεις λοιπὸν τὴν ἀρπακτικὴν ψυχὴν ἐνὸς Βενετοῦ καὶ ἐνὸς Ἑλλήνου! Ὁ, τι θέλεις, εἶνε τὸ δουκάτον μου, εἶνε ὅλα τὰ πλοῦτή μου καὶ ὅλαι αἱ τιμαὶ μου! — Ἀπατάσθε, λέγει ὁ Ἀλμέριος, θέλω ὑμᾶς, θέλω τὸ ἀτομόν σας! περιφρονῶ τὸ δουκάτον σας!»

Καὶ ἰδοὺ ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται. Ἀγαπᾷ αὐτὸς αὐτὴν καὶ μόνην. Λοιπὸν ἡ νίκη ἀνήκει εἰς αὐτὴν, διότι ἐκμεταλλεύεται τὸν ἔρωτα αὐτοῦ. «Λοιπὸν, ἐὰν ἐγγιγνόμεν, λέγει αὐτῇ, παλλακίς σου, θὰ μὲ ἀπὴλλασδες; Ναί, κυρία μου. — Ὁρκίσθητι! — Ὁρκίζομαι. — Ὁρκίσθητι ὅτι ἂν θὰ σὲ ἀνήκω, δὲν θὰ τὸ εἶπῃς εἰς κανένα; — Τὸ ὀρκίζομαι». Ἡ Γισμόνδα θριαμβεύει, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Ἀλμέριος ὠμίλησε εἰς φράσιν τοσοῦτον ἀληθεῖ καὶ παθιτικὴν, ὥστε αὐτὴ ἀποδιώκει μὲν αὐτὸν κράζουσα: «Υπαγε, εἰς τὸν οἶκόν σου», ἀλλ' ἐπιπροστίθουσιν ἀμέσως ἰδοῦσα τὴν διαζωγραφεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ θλίψιν: ἀπελθε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἄφησε τὴν θύραν ἀνοικτήν! Ἡ σκηνὴν ταύτην καθ' ἣν ἡ Σάρρα ἀνῆλθεν εἰς ὄντως θαυμάσιον ὕψος τέχνης οὐ μόνον τὸ ἀκροατήριον τοῦ θεάτρου τῆς Ἀναγεννήσεως ἀνευφήμησεν ἀλλὰ καὶ οἱ κριτικοὶ πάντες ἐπὶ κεφαλῇς ἔχοντες τὸν πρῶτον αὐτὸν Sarcey, ὅστις θερμὸν ἐπλεξεν ἐγκώμιον αὐτῆς καὶ τῆς Σάρρας.

Τὴν νύκτα, λοιπὸν, — εὐρίσκόμεθα νῦν ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει — ἡ Γισμόνδα μεταβαίνει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀλμερίου, ὅστις εὐρίσκειτο ἐντὸς ναοῦ τινὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἥς τὸ ἄγαλμα κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ δράματος ἡ Γισμόνδα συνέτριψεν ὡς καλὴ χριστιανή, μεταβαίνει δὲ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς τροφῆς αὐτῆς. Ὅτε δὲ αἱ δύο γυναῖκες ἐξήρχοντο, εἶδον μακρόθεν προσεγγιζούσας δύο σκιὰς, διὰ καὶ κρύπτονται ὀπισθεν δένδρου. Αἱ δύο σκιαὶ ἦσαν ἡ τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἡ τοῦ Γρηγοῦ. Οὗτοι συνδιελέγοντο, τοῦ Ζαχαρίου ἐλέγχοντος τὸν Γρηγοῦ, ἐκ δὲ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἡ Γισμόνδα μαθαίνει ὅτι ὁ Γρηγοῦς κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ζαχαρίου ἀφῆκε τὸν υἱὸν αὐτῆς νὰ πέρῃ ἐν τῇ λάκκῳ. Ὁ Γρηγοῦς εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀλμερίου, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου ὅπως φονεύσῃ αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ πράξῃ τοῦτο. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ὁ Ζαχαρίας ὁρμᾷ ὅπως αὐτὸς φονεύσῃ τὸν Ἀλμέριον, ἡ ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ὅτι οὗτος ἦν ἡ αἰτία δι' ἣν θὰ ἐφονεύετο τὸ

τέκνον αὐτῆς Γισμόνδα ρίπτεται πρὸ αὐτοῦ καὶ σχίζει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀξίνης, ἣν κατέλιπεν ὁ Γρηγοῦς.

Ἡ Σάρρα, ἥτις μέχρι τοῦ νῦν μετεχειρίσθη διάφορα μέσα πρὸς φόνον ἐν διαφόροις δράμασι, δηλητήριο, ἐγχειρίδιον, πολύβολον, καρδίαν, τυφέκιον ἔδει νὰ ἐξῇ νῦν νέον ὄπλον, ὃ δὲ Σαρδοῦ ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἀξίνην. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Σάρρα παρέστη ἡδὴ ἐπὶ τῆς σκηνῆς θνήσκουσα κατὰ διαφόρους τρόπους ὁ συγγραφεὺς μετέβαλλε τὰ πράγματα καὶ διωργάωνσεν αὐτὰ οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ αὕτη ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ δράματι, ἀλλὰ νὰ ζῇσῃ εὐτυχῆς, ὑπανδρευομένη ἐκεῖνον ὃν ἠγάπα. Τοῦτο, λέγει ὁ Lemaître, ἦτο καλὴ ἰδέα, διότι εἶνε φανερόν ὅτι ἔργον, ὅπερ λήγει κακῶς συμπληροῖ διακοσίας μόνας παραστάσεις, ἐνῶ τούναντίον ἔργον ὅπερ λήγει καλῶς συμπληροῖ τριακοσίας ἕως τετρακοσίας παραστάσεις.

Ἡ τελευταία εἰκὼν παρουσιάζει βυζαντινὴν ἐκκλησίαν ἐν ἣ τελεῖται ἡ ἑορτὴ τῶν Βαίων, προσέρχοντες τοῦ ἐπισκόπου Σώφρονος. Ὁ Ἀλμέριος πλησιάζει τὸ θυσιαστήριον καὶ ἐνώπιον πάντων διακηρύσσει ὅτι ἀπαλλάσσει τὴν δούκισσαν τοῦ ὄρκου αὐτῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ φίλοι τοῦ Ζαχαρίου ἀνακαλύπτουσι τὸ πτώμα αὐτοῦ καὶ ἐρχονται ὅπως ἀγγεῖλωσι τῇ Γισμόνδῃ ὅτι ἐν τῷ ἄνδρῳ τῶν Νυμφῶν εὗρον αὐτό. Τότε ὁ Γρηγοῦς παρίσταται εἰς τὸ μέσον βοῶν ὅτι δολοφόνος εἶνε ὁ Ἀλμέριος. Ὁ δὲ Ἀλμέριος σκεπτόμενος ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐστερεῖτο τῆς Γισμόνδης, ἣν ἠγάπα καὶ ὃτι ἄνευ αὐτῆς οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῆς ζωῆς, ὁμολογεῖ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος. Ἡ Γισμόνδα πλησιάζει τῷ Ἀλμερίῳ καὶ λέγει αὐτῷ: «Ἀλλὰ δυστυχῆ, γνωρίζεις τί σὲ ἀναμένει καὶ ὅτι θὰ σὲ ρίψωσιν εἰς τὰ βασιανιστήρια: — Τὸ γνωρίζω, ἀποκρίνεται ὁ γενναῖος ἄνθρωπος, ἀλλ' ὠρκίσθη ὅτι οὐδεὶς θὰ μάθῃ ὅ,τι ἐπραξες ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος, διότι σὲ σφάζω, ἀλλὰ ἔσχον ἡδὴ τὴν εὐτυχίαν μου». Ἡ Γισμόνδα ἀρνέϊτο τὴν θυσίαν καὶ ἀμέσως διατάσσει νὰ συλλαβῶσιν τὸν Γρηγοῦ. «Ὁ ἄθλιος οὗτος, λέγει αὐτὴν, παραπεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου ἠθέλησε νὰ ρίψῃ τὸ τέκνον μου εἰς τὴν τίγριν, ὃ δὲ Ζαχαρίας θὰ ἐδολοφόνει τὸν Ἀλμέριον καθεύδοντα, εἰ μὴ ἐγὼ αὐτὴν διέσχιζον τὸ κρανίον τοῦ δολοφόνου». Γονυπετήσασα δὲ πρὸ τοῦ Ἀλμερίου, μετὰ τὴν πλήρη ὁμολογίαν οὐ μόνον τοῦ φόνου τοῦ Ζαχαρίου ἀλλὰ καὶ τῆς μεταδόσεως αὐτῆς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, λέγει αὐτῷ: «Συγχωρήσόν με δι' ὅσα σοὶ ἐπροξένησα κακά. Θέλω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σὲ ἀγαπᾷ ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ, διότι εἶσαι ὁ ὡραιότερος καὶ ὁ μέγιστος τῶν ἀνδρῶν. Τηρῶ τὸν ὄρκον μου καὶ σὲ ὑπανδρεύομαι. Ἄγιε δέσποτα, εὐλόγησόν μας!» Πάντες δὲ τότε οἱ παριστάμενοι ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἐν κατακόμψαις στολαῖς καὶ ἀνθοφοροῦντες ψάλλουσι τὸ Ἀλ λ η λ ο υ ῖ α.

Ἐν τῇ ἐπομένῃ Ἐπιθεωρήσει θὰ παρὰσχωμεν συμπληρώσεις τινὰς καὶ θὰ παραβάλωμεν τὸ ἔργον πρὸς τὴν Δ ο υ κ ι σ σ α ν τ ὶ ν Ἀ θ η ν ῶ ν τοῦ Ραγκαβῆ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Ὁ ὑπεύθυνος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέριαν

Τυπολитоγραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ